

LATVIJAS SOCIĀLISTISKĀ PARTIJA

XII KONGRESA MATERIĀLI

Rīga
2009. g. oktobris

LATVIJAS SOCIĀLISTISKĀ PARTIJA

XII KONGRESA MATERIĀLI

- ◆ Informatīvais ziņojums
- ◆ Politiskās Padomes atskaites ziņojums
- ◆ Kongresa lēmumi un rezolūcijas

Rīga
2009. g. oktobris

**INFORMATĪVAIS ZIŅOJUMS
PAR LATVIJAS SOCIĀLISTISKĀS PARTIJAS
XII KONGRESU**

2009. gada 24. oktobrī Rīgā notika Latvijas Sociālistiskās partijas XII kongress.

Ar atskaites ziņojumu par LSP valdes un Politiskās padomes darbu kongresā uzstājās LSP priekšsēdētājs **Alfrēds Rubiks**. Atskaites ziņojumu par LSP Revīzijas komisijas darbu sniedza tās priekšsēdētājs **V.Fedotovs**.

LSP XII kongresa darbā piedalījās Politisko partiju apvienības "Saskaņas centrs" priekšsēdētājs **N. Ušakovs**, partijas „Jaunais centrs” priekšsēdētājs **S. Dolgopolovs**, Latvijas Sociāldemokrātiskās partijas priekšsēdētājs **E. Rutkovskis**, Tautas saskaņas partijas valdes loceklis **S. Mirskis**.

Kongresa darbā piedalījās ārzemju brālīgo partiju pārstāvji. Beļģijas Darba partijas vadības loceklis **Ž. Bossoits**, Grieķijas Komunistiskās partijas CK loceklis, CK antiimperālistiskās mieru mīlošas kustības daļas vadītājs, Eiropas Parlamenta deputāts **B. Angurakis**, Lietuvas Sociālistiskās partijas sekretārs **K. Bilans**, Frontes Partijas priekšsēdētājs **A. Paleckis**, PSKP-RKP CK loceklis, apvienotās šķiru arodbiedrības „Darba aizsardzība” Izpildkomitejas loceklis **S. Majencovs**, Bohēmijas un Morāvijas Komunistiskās partijas Izpildkomitejas loceklis **V. Pazlers**, Zviedrijas Komunistiskās partijas Politbiroja loceklis **J. Vimans**.

Pēc atskaites ziņojumu apspriešanas kongresa delegāti pieņēma lēmumus un rezolūcijas par LSP tuvākajiem uzdevumiem.

Pēc tam XII kārtējais Latvijas Sociālistiskās partijas kongress beidza darbu.

LSP Preses centrs

**LATVIJAS SOCIĀLISTISKĀS PARTIJAS
POLITISKĀS PADOMES ATSKAITES ZIŅOJUMS
PARTIJAS XII KONGRESAM**

Ziņo LSP priekšsēdētājs Alfrēds Rubiks

2009. gada 24. oktobrī

Dārgie biedri delegāti un kongresa viesi!

Šodien Latvijas Sociālistiskās partijas valde un Politiskā padome atskaitās partijai par darbu pēc partijas XI kongresa.

Novērtējot sasniegto un arī nepadarīto vai neizpildīto, kongresa delegāti palīdzēs iezīmēt ne tikai vissvarīgākos mērķus un nākotnes uzdevumus, bet arī atklāt nepaveiktā cēloņus.

Ar patiesu prieku gribu vēlreiz sveikt mūsu kongresa dalībniekus, biedrus no brālīgajām partijām – no Beļģijas, Grieķijas, Lietuvas, Krievijas, Čehijas, Zviedrijas. Paldies jums, biedri, par atbalstu un padomu, par nesavtīgu internacionālo draudzību, par kopējo cīņu darba cilvēka, strādnieku šķiras interesēs!

Darbs pie LSP XI kongresa lēmumu izpildes

Protams, ka visa XI kongresa izvēlēto vadošo partijas orgānu darbs tika virzīts uz tā lēmumu izpildīšanas organizāciju.

Tūlīt pēc kongresa Valde izstrādāja un apstiprināja pasākumu plānu lēmumu izpildei un iecēla atbildīgos.

Plāns sastāvēja no trim nodaļām:

1. Latvijas Sociālistiskajai partijai jau tradicionālo darba formu turpināšana un pilnveidošana;
2. Partijas organizatoriskā nostiprināšana un tās ietekmes masās pastiprināšana;
3. Latvijas vietējo pašvaldību un Eiropas Parlamenta deputātu vēlēšanu sagatavošana un piedalīšanās tajās.

Var ar pilnu pārliecību apgalvot, ka tradicionālie masu politiskie pasākumi noritēja atskaites periodā sekmīgi.

Pats lielākais notikums šajā jomā ir gatavošanās ikgada Lielā Tēvijas kara veterānu tikšanās pasākumam Draudzības kurgānā un tā norise. Šā gada jūlija tikšanās bija vismasveidīgākā no visām kopš Latvijas izstāšanās no PSRS sastāva. Šim pasākumam bija nopietna politiskā slodze. Satikšanās pasākumā pirmo reizi piedalījās Krievijas vēstniecības Latvijā pārstāvis, kurš pozitīvi novērtēja pasākumus tikšanās laikā un pasvītvoja to neapšaubāmo nozīmi Lielā Tēvijas kara vēstures patiesā atspoguļojumā un propagandā, jaunatnes audzināšanā proletāriskā patriotisma un tautu draudzības garā, naidā pret fašismu un nacismu. Jāatzīmē arī, ka pasākumos aktīvāk piedalījās vietējo pašvaldību pārstāvji.

Tikšanās Draudzības kurgānā sagatavošanas darbā, mītiņos ceļā uz Kurgānu labi parādīja sevi LSP partijas pirmorganizācijas: Ludzas (sekretārs

biedrs F.Bokišs), Zilupes (sekretārs biedrs V.Matjušenoks), Rēzeknes (sekretāre biedre D.Abramova), Krāslavas (sekretārs biedrs I.Vasiljevs), Kuldīgas (sekretārs biedrs A.Skude), Jēkabpils (sekretārs biedrs A.Bļinovs).

LSP valde tikšanās sagatavošanas un norises vispārējo vadību uzdeva Politiskās padomes sekretāram biedram S.Hristoļubovam. Pēc Valdes domām, viņš šo uzdevumu paveica labi. Tikšanās sagatavošanā un organizācijā daudz spēka ieguldīja LSP valdes locekļi biedri L.Sedols un I.Burlaks.

Ģatavojoties pasākumam Draudzības kurgānā, tika izdota grāmata par Kurgāna izveidošanas vēsturi un par tikšanos šajā vietā. Grāmatu sagatavoja redakcijas kolēģija, kuru vadīja LSP priekšsēdētājs. Materiālus vāca un apkopoja biedri O.Mačs (viens no LSP dibinātājiem) un J.Mitins, datora tekstus sagatavoja biedre Ņ.Ābeltiņa.

Tikpat veiksmīgi politiskajā ziņā ir ikgadējie LSP valdes locekļu braucieni uz Audriņiem, kur iedzīvotāju nošaušanas un fašistu nodedzinātā ciema vietā paceļas piemineklis fašistiskā terora un vietējo nacionālistu bandītisma upuriem.

Ziedu nolikšana pie pieminekļa Audriņos un Ančupānu mežā – vietā, kur nacisti nošāva bērnus, sievietes un sirmgalvjus, mītiņš Rēzeknē, Tirgus laukumā – Audriņu viriešu un 13 gadus vecā pioniera nošaušanas vietā gadu no gada pulcina arvien vairāk un vairāk cilvēku. Mūsu partija sniedza materiālu palīdzību Audriņu vidusskolai skolas muzeja ekspozīcijas par Audriņu traģēdiju atjaunošanai un paplašināšanai. Šos pasākumus gatavo LSP Rēzeknes pirmorganizācija. Tajos piedalījās LSP Ludzas, Zilupes pirmorganizācijas, jaunatnes organizācija “Latvijas studentu un strādājošās jaunatnes savienība,” ko vada LSP valdes loceklis Ingars Burlaks.

Organizēti un ar lielu sabiedrisko atdevi noritēja pasākumi 130.Latviešu strēlnieku korpusa padomju karavīru – gvardu memoriālā Vietalvā, Uzvaras dienas svinības, Rīgas atbrīvošanas no vācu fašistiskajiem iebrucējiem dienas atzīmēšana 13.oktobrī, pasākumi bijušās fašistiskās koncentrācijas nometnes vietā Salaspilī, 1.Maija mītiņš Rīgā, Grīziņkalnā.

Tomēr nākas atzīmēt, ka, izņemot Uzvaras dienas – 9.maija svinības Rīgā un dažās citās pilsētās, pārējos pasākumus slikti apmeklēja iedzīvotāji un arī mūsu pirmorganizācijas ir mazaktīvas.

Mūsu uzdevums – panākt lielāku cilvēku skaita piedalīšanos šajos svētkos, meklēt jaunas šādu pasākumu rīkošanas un aģitācijas formas. Tas pirmkārt. Otrkārt – īpaša uzmanība ir jāpievērš jaunatnei. Ir jāatrod tādas organizācijas formas, lai jaunatnei būtu interesanti, lai šī interese, vēlēšanās piedalīties svētkos sakristu ar derīgo – apgūt patiesu Latvijas vēsturi. Sevi ir attaisnojuši speciālu lapiņu, bukletu izdošana svētku dalībniekiem. Pašlaik tiek gatavots šāds buklets, veltīts 65.gadadienai kopš padomju tautas uzvaras Lielajā Tēvijas karā.

Ir jādara viss iespējamais, lai pierakstītu un izdotu veterānu atmiņas. Šajā gadā tika izdotas 130.latviešu strēlnieku korpusa veterāna, sapiera Pauļa Pihela atmiņas. Pašlaik notiek gatavošanās Kurzemes brigādes partizāna Macpāna, LSP pirmorganizācijas „Kuldīga” sekretāra biedra Arvīda Skudes un 130.Latviešu strēlnieku korpusa medicīnas māsas Ineses Spures atmiņas.

Šīs atmiņas ir svarīgas un vērtīgas ne kā literāri darbi, bet kā vēsturisku notikumu objektīvs attēlojums, ko stāsta paši šo notikumu dalībnieki. Tas ir

vajadzīgs nākamajām paaudzēm, jaunatnei, lai tās prātus nepārņemtu politizētas, izkropļotās zināšanas par vēsturi, ko propagandē melīgi vēsturnieki, kas apkalpo valdošo, nacionāli norūpējušos politisko eliti.

Kāds varbūt iedomāsies: kāpēc tik daudz jārunā par to partijas kongresā, kuras biedri vēsturiski objektīvi, no vēsturiskā materiālisma pozīcijām vērtē vēsturi? Un mēs atbildam: tas nav vajadzīgs mums – LSP biedriem, tas ir vajadzīgs jaunajai paaudzei, kuras prātus piegružo nacionālisma idejas, sociālistiskās idejas noliegums un taisnīga kara idejas noliegums. Piedevām vēl cilvēki norūpējušies izdzīvošanas līdzekļu meklējumos, izejas meklējumos no bezizejas. Noguruši no tā, ka nav perspektīvas normālai, cilvēciskai dzīvei.

Ja tagadējai pieaugušo cilvēku paaudzei būtu liels patriotisma jūtas, spēja ziedoties taisnīguma vārdā, aizsargāt sevi, savus bērnus un mazbērnus, Latvija šodien nebūtu uz bankrota robežas, maksātnespējīga.

Fakts ir un paliek fakts – no Latvijas turpina izbraukt cilvēki un bieži – pavisam. Valstī ar milzīgu birokrātisko aparātu neviens (!) nevar nosaukt konkrētu skaitli, cik cilvēku pametuši valsti. Ja tā turpināsies, tad var pieņemt, ka nākošajā tautas skaitīšanā Latvijā nenofiksēs pat 2 miljonus iedzīvotāju. Tādā situācijā Latvija ne tikai zaudēs visu savu politisko un ekonomisko neatkarību, bet arī valstisko suverenitāti. Latvijas Sociālistiskā partija, tās deputāti LR Saeimā un starptautiskajās organizācijās ne vienreiz vien par to ir brīdinājuši, bet situācija nevis uzlabojas, bet padziļinās. Latvijai kā valstij uzvedības formas un normas diktē pat ne Eiropas Savienība, kas būtu loģiski, bet Starptautiskais Valūtas fonds, kas nodrošinājis Latvijai milzīgu finanšu kredītu valsts gada budžeta apmērā un 1/3 apjomā no gada iekšzemes kopprodukta. Nekā līdzīga nav bijis visā valsts pastāvēšanas laikā.

Dažādas aizrobežu politiskās un zinātnes autoritātes arvien biežāk runā par to, ka Latvijas neatkarība ir nozagta, un iesaka sodīt tos, kas to izdarīja. Amerikas ekonomists, Misūri universitātes ekonomikas profesors Maikls Hadsons intervijā avīzei „Neatkarīgā” š.g. 25.septembrī sacīja: „... liekas, ka Otrais pasaules karš bija saudzīgāks pret Latviju, nekā tas, ko tagad dara ar valsti tās politiķi”. Latvijas Sociālistiskā partija šim vērtējumam ne tikvien piekrīt, bet ir vairākkārt par to paziņojusi vairāk nekā 10 gadu laikā.

Partijas organizatoriskā nostiprināšana un tās ietekmes pastiprināšana masās.

Tā bija viena no galvenajām partijas XI kongresa ievirzēm partijas celtniecības jomā. Nepieciešams atzīt, ka šā uzdevuma izpilde veicās ar grūtībām. Diezin vai kongresa lēmumu izpildes lēno gaitu var attaisnot ar dažu pirmorganizācijas sekretāru, kā arī Politiskās padomes locekļu „attaisnojuma” argumentu, atsaukšanos uz to, ka cilvēki baidās stāties Latvijas Sociālistiskajā partijā, jo šim solim var sekot sarežģījumi darbā un citas nepatikšanas. Atsevišķi šādi fakti ir, bet ar tiem nevar attaisnot savu bezdarbību. Par to arī liecina vietējo pašvaldību vēlēšanu balsojuma rezultāti. Par deputātu kandidātiem no LSP (pasvītroju – tieši no LSP), bet ne tikai no visa apvienības „Saskaņas centrs” saraksta nobalsoja vislielākais vēlēšanu skaits neatkarīgās Latvijas visu vēlēšanu periodā. Par mūsu kandidātiem cilvēki nobalsoja pat tādos reģionos, kur nav mūsu partijas pirmorganizāciju, piemēram, Viļānu

novadā. Saprotams, ka slēgtais balsojums vēlēšanās un iestāšanās Sociālistiskā partijā un aktīvs darbs tajā atbilstoši programmai – tās ir dažādas lietas. Bet šī situācija liecina, ka mūsu atbalstītāju ir daudz vairāk, nekā mēs esam varējuši, kā politiska partija, viņus iesaistīt savā organizācijā. To apstiprina mūsu partijas dažu pirmorganizāciju pieredze. „Centra” pirmorganizācija (sekretārs biedrs D.Rodionovs), Rīgas Latgales priekšpilsētas pirmorganizācija (bijusī „Kņengarags”, sekretārs biedrs N.Rižņikovs), pirmorganizācija „Ludza” (sekretārs biedrs F.Bokišs), pirmorganizācija „Krāslava” (sekretārs biedrs I.Vasiljevs), pirmorganizācija „Rēzekne” (sekretāre biedre D.Abramova).

Pagaidām neapmierinoši veicas darbs jaunu partijas pirmorganizāciju veidošanā. Faktiski izveidota tikai viena jauna pirmorganizācija „Liepāja” (sekretārs biedrs J.Gellers). Un tas ir viss.

LSP valdei un Politiskajai padomei kopā ar pirmorganizāciju sekretāriem ir jāuzņemas daļa atbildības par kongresa lēmumu gauso izpildi.

LSP valde un Politiskā padome sadalīja visus partijas XI kongresā ievēlētos Politiskās padomes locekļus un locekļu kandidātus pa republikas reģioniem un katrā grupā norīkoja atbildīgos. Visi piekrita, bet tālāk par piekrišanu nekas nenotika. Ir grūti atrast objektīvus iemeslus vai attaisnojumu neizdarītajam, ja grupas nav sapulcējušās kopēja dalības plāna izstrādāšanai un uz vietām neviens nav aizbraucis. Situāciju neuzlaboja sistemātiski atgādinājumi par šo uzdevumu LSP Politiskās padomes un Valdes sēdēs. Nav saņemts no biedriem neviens priekšlikums, kā darboties citādāk, ja pašu piedāvātā un atbalstītā darba forma ir nepieņemama vai neefektīva.

Šis darbs paliek kā viens no galvenajiem arī nākamajā gadā līdz LSP XIII kongresam, kas arī novērtēs katru no tiem, kurš nav izpildījis nav neko darījis, lai izpildītu svarīgāko partijas uzdevumu.

Analizējot partijas nostiprināšanas darbu, ir nepieciešams pievērst deleģātu uzmanību vēl kādai problēmai. Runa ir par mazām partijas pirmorganizācijām, kas sastāv no biedriem 75 un vairāk gadu vecumā. Daudz tādu nav, bet dažas ir. Partijas biedri – veterāni, protams, nav vainīgi, ka ir novecojuši un nevar aktīvāk strādāt. Viņi ir vainīgi tikai par to, ka laikus nav parūpējušies par maiņu, par jaunu biedru uzņemšanu partijā. Tas ir no vienas puses. No otras puses, un prakse to apstiprina, tādās organizācijās jaunāki cilvēki nestājas. Pilnīgi loģiski, ka viņiem tur nav interesanti. Ja kongresa delegātiem nebūs citu priekšlikumu, tad derētu, kā domā Valde, izveidot paralēli jau eksistējošām veterānu organizācijām, organizācijas no jaunākiem partijas atbalstītājiem ar aktīvāku darbību, ar citu nosaukumu, t.i. patstāvīgas, organizācijas, kas varētu savstarpēji sadarboties un beigās apvienoties, vadībā izvirzot citus, gados jaunākus vadītājus.

Esmu pārliecināts, ka kongresa delegāti ar izpratni novērtēs situāciju šajā jomā, iesniegs savus priekšlikumus un, atgriežoties mājās savās pirmorganizācijās, palīdzēs organizēt šo darbu.

Eiropas Parlamenta un vietējo pašvaldību vēlēšanu sagatavošana un piedalīšanās tajās.

LSP XI kongresa lēmumu šajā jautājumā var uzskatīt par izpildītu.

Vēlēšanās, kā to nolēma partijas kongress, mēs gājām politisko organizāciju apvienības „Saskaņas centrs” kopējā sarakstā un sasniedzām labu rezultātu. Vietējās pašvaldībās tika ievēlēti 18 biedri no Latvijas Sociālistiskās partijas un viens cilvēks – (LSP priekšsēdētājs) Eiropas Parlamentā. Mūsu kandidāti kļuva par deputātiem Rīgā – 7 cilvēki, Rēzeknē – 4 cilvēki, Ludzas novadā – 2 cilvēki, Alūksnes, Viļānu, Kārsavas Zilupes un Jēkabpils novados – pa vienam cilvēkam

Tas neapšaubāmi ir panākums, salīdzinot ar visām iepriekšējām vēlēšanām. Mūsu biedru ievēlšanu nodrošināja pareiza priekšvēlēšanu taktika – mēs gājām kopējā „Saskaņas centra” sarakstā apstākļos, kad Latvijā paliecinātā uzticība kreisajiem un kreisi centriskajiem spēkiem, kā arī prasmīga priekšvēlēšanu kampaņa, kuras pamatā bija tikšanās tieši ar pašiem vēlētajiem, tā kā līdzekļu televīzijas, radio, republikāniskās preses izdevumu izmantošanai mums nebija. Visai priekšvēlēšanu kampaņai LSP iztērēja tikai 3900 latu. Šo summu gandrīz pilnībā saziņoja paši deputātu kandidāti.

Vēlēšanu rezultāti divas reizes tika apspriesti LSP Politiskās padomes sēdē, piedaloties pirmorganizāciju sekretāriem. Skaitļi jums ir zināmi un ievēlētie deputāti pazīstami. Pakavēšos tikai pie dažiem pagājušo vēlēšanu aspektiem ar nolūku izmantot šo pieredzi nākošajās Latvijas Saeimas vēlēšanās 2010.gada oktobrī.

Sevi neattaisnoja pārāk brīva un plaša partijas atbalstītāju iekļaušana sarakstos. Faktiski no 26 sarakstos iekļautajiem atbalstītājiem par deputātiem tika ievēlēti tikai 5 cilvēki.

Iekļaujot ievēlējamo deputātu sarakstos atbalstītājus, nebija stingras atlases, cilvēki nebija pietiekami pārbaudīti ar praktiskiem partijas uzdevumiem, kandidāti bija iedzīvotājiem maz pazīstami.

Balstoties priekšvēlēšanu kampaņā galvenokārt uz pašu kandidātu ziedojumiem, deputātu kandidātiem nācās „atstrādāt” naudu ar aktīvu darbu priekšvēlēšanu kampaņā. Tāds piemērs ir deputātu kandidāts biedrs Valērijs Petrovs, kurš, starp citu, bija atbalstītājs, bet pašlaik gatavojas stāties partijā. Viņš tika ievēlēts par Rīgas domes deputātu.

Virknē partijas pirmorganizāciju iekļāva sarakstos deputātu kandidātus, bet viņiem faktiski ne ar ko nepalīdzēja. Netika organizētas atbalsta grupas, paši sekretāri priekšvēlēšanu kampaņā nepiedalījās.

Tagad, kad pagājis 20 gadu, pilnu ar vēlēšanām un referendumiem pēcpadomju Latvijā, var runāt par to, ka daudzas partijas pirmorganizācijas deputātu kandidātus iekļauj sarakstos, bet tie ir vieni un tie paši cilvēki, kas no vienām vēlēšanām līdz nākamajām sevi nav parādījuši, vēlētajiem viņus nepazīst. Nu nav ko brīnīties, ka tādā gadījumā rezultāts ir nulle.

Viss teiktais jāņem vērā nekavējoties, gatavojoties 2010.gada vēlēšanām. Ir nepieciešams jau tagad izraudzīties iespējamus deputātu kandidātus, dot viņiem uzdevumus, pārbaudīt viņu iemaņas un prasmi strādāt ar cilvēkiem, pilnveidot prasmes.

Partijai kopumā jāņem vērā, ka saskaņā ar vēlēšanu likumā ieviestajiem labojumiem 2010.gada Saeimas vēlēšanās katrs deputāta kandidāts varēs atrasties tikai vienā vēlēšanu apgabala sarakstā, t.i., ir novērsta tā saucamā saraksta „lokomotīvu” sistēma, kad viens labi pazīstams kandidāts varēja kandidēt visos piecos vēlēšanu apgabalos. Sakarā ar to LSP valdei kopā ar pirmorganizāciju sekretāriem nepieciešams iespējami agrāk izveidot kaut vai vadošās deputātu kandidātu grupas katrā vēlēšanu apgabalā.

LSP valde un Politiskā padome vēlēšanu rezultātus atzina par apmierinošiem un atbalstīja iepriekš nosauktos secinājumus, kurus mēs šodien ziņojam partijai kongresam.

Viens no galvenajiem secinājumiem ir tas, ka labie pagājušo vēlēšanu rezultāti uzliek partijai un tās rekomendētajiem deputātiem atbildību. Šās tēzes būtība ir sekojoša: vēlētajiem mums ir izticējušies, bet viņi arī sagaida no mums aktīvu darbu priekšvēlēšanu solījumu izpildē un viņu problēmu atrisināšanā. Šajā ziņā līdz vēlēšanām atlikušais laiks būs vēlētajiem cerību attaisnošanas laiks, ko ir visai grūti izdarīt, strādājot opozīcijā. Ļoti liela atbildības nasta jānes Rīgas domē ievēlētajiem deputātiem, jo viņi strādā pozīcijā, t.i. viņi ir pilsētā pie varas. Tiesa, ne vieni paši, bet koalīcijā kopā ar Pirmo partiju un partiju „Latvijas ceļš”- partiju, ko tauta nepieņem viennozīmīgi, pamatoti uzskatot to par līdzdalībnieci tām ārkārtējām krīzes parādībām, ko pārdzīvo Latvija. Laiks rādīs, kā sastrādāsimies. Gribas ticēt, ka attaisnosim vēlētajiem cerības.

Latvijas ekonomiskās, sociālās un politiskās krīzes cēloņi. Pārvarēšanas ceļi.

Latvijas Sociālistiskā partija, vadoties no marksistiskās teorijas par kapitālistisko ražošanas veidu, vienmēr apgalvoja, ka nav kapitālisma bez krīzēm. Markss, Engels un Ļeņins teorētiski pamatoja krīžu neizbēgamību kapitālistiskā iekārtā. Šo krīžu galvenais iemesls ir privātpašums un ražošanas līdzekļiem un arvien pieaugušais ražošanas sabiedriskais raksturs. Tieši tas, pirmām kārtām, noved pie anarhiskas ražošanas attīstības un kapitālistiskām krīzēm. Kapitālistiskās sistēmas pašreizējā pasaules krīze nav vienkārši kārtējā, parastā kapitālisma ekonomikas pretrunīgā rakstura izpausme. Šai krīzei ir cits, nopietnāks raksturs. Pēc Krievijas zinātnieka Feliksa Klocvonga formulējuma: „... tā ir jauna vispārējās kapitālisma krīzes saasināšanās, kas, kā zināms, sākās 1917.gada oktobrī.” Par to, ka pašreizējā krīze skārusi ne tikai kapitālisma ražošanas sfēru, bet arī finanšu un banku sistēmu, ir zināms visiem. Tāpat ir zināms, ka kapitālisms šodien atrodas globālā imperiālisma stadijā. Ļeņins izpētīja un precīzi aprakstīja to, kā kapitālisma imperiālisma stadijā notiek rūpnieciskā un banku kapitāla saplūšana un pārvēršanās finanšu kapitālā. Ļeņins rakstīja: „Finanšu kapitāla kundzība pār visām citām kapitāla formām nozīmē rantjē hegemoniju un finanšu oligarhiju. Tas nozīmē finansiāli varenu valstu mazas grupiņas privilīģētu stāvokli attiecībā uz visām pārējām.” Šo patiesību, visdrīzāk pašam negribot, apstiprināja Eiropas Komisijas prezidents Barozo kungs, uzstājoties Eiroparlamenta deputātu priekšā un sakot, ka „...lielās, ekonomiski stiprās Eiropas Savienības valstis nevēlas dalīties ar mazajām Savienības valstīm, kaut arī vārdos deklarē solidaritātes principa atzīšanu”

Savu iespēju robežās (pirmām kārtām, finanšu) mūsu partija aktīvi piedalījās starptautiskās konferencēs, semināros, pasaules kreiso strādnieku un komunistisko partiju tikšanās reizēs. Šajās tikšanās Brazīlijā, Grieķijā, Beļģijā, Turcijā mēs smēlāmies iedvesmu, iepazīnāmies ar brālīgo partiju darbu pieredzi. Mūsu partija ir aktīva kreiso spēku starptautiska žurnāla veidošanas dalībniece. Žurnāla redakcijas kolēģijā tiek rekomendēts pirmorganizācijas „Zīlupe” sekretārs biedrs Viktors Matjušenoks.

Starptautiskajā 18.komunistiskajā seminārā, kas notika š.g. maijā Briselē, apspriežot tēmu par pašreizējo kapitālistiskās pasaules krīzi, bija izdarīti svarīgi un precīzi secinājumi attiecībā uz notiekošo. Šā semināra rezolūcijā ir teikts: „Starptautiskais kapitālisms ir spējis iekarot jaunus tirgus sektora privatizācijas ceļā un uzspiežot brīvo tirgu jaunattīstības un bijušajām sociālistiskajām valstīm. Kapitālisms ir „globalizējis” ekonomiku, sevišķi finanšu tirgus. Tas ir spējis uz laiku izveidot mākslīgu pieprasījumu ar kredīta un spekulācijas palīdzību. Tam sekoja pilnīga kapitāla degradācija, bet finanšu aktieri un izdomātās shēmas izveidoja milzīgas piramīdas, ko Markss nosauca par „fiktīvo kapitālu”. Un tālāk „finansiāli varenu valstu mazas grupiņas privilīģētais stāvoklis”, ko aprakstīja Ļeņins, mūsu laikos, pirmām kārtām, attiecas uz Amerikas Savienotajām Valstīm.

Neoliberalisms ekonomiskā un finanšu sistēmā nav attaisnojies un ir izskaudis sevi.

Pasaulē palielinās plaisa starp bagāto un nabadzīgo ienākumiem. Lie-lākā pasaules valstu daļa tiek pakļauta katastrofiskai degradācijai. Mēs redzam, kā zem Starptautiskā Valūtas fonda, Pasaules bankas, ASV un Eiropas Savienības diktāta sagrūst valstu rūpniecības un lauksaimniecības struktūras, kā šīs valstis pakļaujas starpnacionālo korporāciju interesēm. Šādos apstākļos strādniekiem un zemniekiem draud strauja bezdarba palielināšanās un kopā ar to pārliecības trūkums par nākotni un sociālā neaizsargātība.

Māstrihtas līgums un Lisabonas stratēģija, ko sagatavoja Eiropas neoliberaļi un sociāldemokrāti, pastiprināja finanšu tirgu liberalizāciju, uzņēmumu un sabiedrisko dienestu privatizāciju, noveda pie pagaidu darba vietu radīšanas, pensijas vecuma palielināšanas, pensiju privatizācijas, kā arī izlika pārdošanai sociālo sfēru, izglītību un medicīnu.

Paralēli ar šiem procesiem notiek kapitālistiskā nacionalizācija, bet tai nav nekā kopēja ar sociālās sfēras nostiprināšanu un darba vietu radīšanu. Piemēram, banku nacionalizācija kalpo tikai lielkapitāla interesēm. Krīzes apstākļos tas tiek darīts, lai banku sektors atkal kļūst rentabls, bet pēc tam varētu to atkal nodot privātajam sektoram. Nodokļu maksātāju nauda, ko valsts dod privātajam sektoram, pierāda, cik lielā mērā šī sistēma ir parazīts. Bankas no iestādēm, kas sniedz pakalpojumus ekonomikai, tagad ir sākušas dominēt pār ekonomiku. Pietiek vien atcerēties, kā Latvijas valdība glāba Pareks banku.

No šā īsā apskata par pašreizējo pasaules kapitālistiskās sistēmas imperiālistiskās globalizācijas stadijas – krīzes ir redzams, ka pasaule attīstās pēc Marksa mācības. Ir arī redzams, ka imperiālismam nav cita attīstības ceļa, ka tas ir nolemts iet uz savu bojāeju. Taču tas nenozīmē, ka imperiālisma bojāeja jau ir darba kārtībā. Visticamāk, ka šai krīzei, atšķirībā no parastajām cikliskajām kapitālisma krīzēm, būs ielīdzis daudz gadu raksturs. Bet tas

nozīmē, ka ekonomika, t.sk. Latvijā, buksēs tik ilgi, cik ilgi saglabāsies kapitālistiskā tirgus sistēma. Tas būs atkarīgs arī no tā, kas nomainīs neolibēralismu ekonomikā un banku sektorā.

Vērtējot visu pasaulē notiekošo, jāņem vērā, ka kapitālismam, kam ir daudzu gadsimtu vēsture un kas ne vienreiz vien ir pārdzīvojis krīzi, ir savas iekšējās rezerves un paņēmieni, kā piemēroties, kaut ko pamainīt sistēmā, bet vienalga, ātrāk vai vēlāk tas novedīs pie kapitālistiskās sistēmas nomaiņas ar sabiedrisko formāciju, kas būs sociāli atbildīga, sociālistiska.

Tāds secinājums ir likumsakarīgs, ja paskatāmies uz vienu mūsdienu problēmu – ekoloģiskajiem draudiem planētai. Pie kapitālistiskās saimniekošanas sistēmas nav iespējams nodrošināt pasaules ekonomikas harmonisku attīstību un apkārtējās vides saglabāšanu. Šās problēmas risināšana prasa plānošanas attīstību, kas nav savienojama ar dzīšanos pēc peļņas. Ekonomiskās problēmas var atrisināt tikai ar demokrātisku tautas varu, kad ražošanas līdzekļi ir sabiedrības īpašums.

Latvija šodien ir visas pasaules imperiālisma sistēmas sastāvdaļa, strādā un dzīvo pēc šās sistēmas likumiem, būdama iemontēta Eiropas Savienībā pavisam nesagatavota.

Latvijas problēmas padziļinās arī ar to, ka pēc izstāšanās no PSRS sastāva 20 gadu laikā valdošais režīms nevarēja izvēlēties stratēģiskās attīstības, valsts ekonomiskās attīstības perspektīvā plāna doktrīnas. Ir iznīcināta rūpniecība un pilnvērtīga lauksaimniecība. Valsti visus šos gadus vada nekompetentas personas, kam nav patstāvīgas pieredzes vadīt tādas sarežģītas, lielas ekonomiskas, sociālas, finanšu un politiskas sistēmas, kāda ir valsts. Tas noved pie bezierunu paklausības padomiem, bet dažkārt arī pavēlēm, ko dod ASV administrācija, Eiropas Savienība, Starptautiskais Valūtas fonds, Pasaules banka un citi kapitālistiskās pasaules dižvīri.

Nacionāli noskaņoto partiju vadošā politiskā elite, kas savā ideoloģijā kultivē etniskās nācijas prioritātes, cietpauraini stāv savās pozīcijās: sadalīt iedzīvotājus pēc nacionālām pazīmēm, pārskatīt un pārvērtēt Otrā pasaules kara vēsturi, izcelt vēlamā virzienā pagājušā gadsimta vēstures zigzagus un uz šā pamata sašķelt valsts iedzīvotājus. Neskatoties uz to, ka tāda politika jau novedusi valsti pie sarkanās līnijas, aiz kuras draud bojāeja – identitātes un valstiskuma zaudēšana, kā saka, mierīgā ceļā, valdošās elites politika nemainās.

Joprojām ir tāda personu kategorija kā nepilsoņi, kuru politiskās un pilsoņu tiesības ir ierobežotas pēc daudziem starptautiskajiem kritērijiem. Iedzīvotāji masveidīgi pamet valsti darba un peļņas meklējumos un iespējas iekārtot pārtikušu dzīvi ārzemēs.

Saražotā valsts iekšējā kopprodukta kritums jau tiek mērīts ar divzīmju skaitli, bezdarbnieku skaits arī. Pirmajā pusgadā imports ir samazinājies par 41,2 procentiem, bet eksports – par 27,2 procentiem. No tautas slēpj patiesību par noteikumiem, uz kādiem ir saņemts neaptverams kredīts no Starptautiskā Valūtas fonda un Eiropas Savienības. Visās vēlēšanās tiek izdomātas dažādas shēmas, lai neteiktu tautai taisnību, lai apsolītu, bet nepildītu solīto.

Notiek savā nekaunībā neredzēts uzbrukums iedzīvotāju sociālajām tiesībām, vispirms jau maznodrošinātajai un visvairāk neaizsargātajai iedzīvotāju daļai. Par 10 procentiem apgriezta visas pensijas, par 70

procentiem apcirtas pensijas strādājošiem pensionāriem, samazināti maksājumi invalīdiem, pabalsti un piemaksas par bērnu kopšanu, par desmitiem procentu samazina algas skolotājiem, ārstiem, policistiem. Daudzām ģimenēm vairs nav iespējams sūtīt bērnus skolā, normāli viņus pabarot.

Bez ekonomiskā pamatojuma tiek paaugstināti nodokļi ražošanas sfērā, komunālo pakalpojumu tarifi, transporta pakalpojumi, maksa par dabas gāzi, apkuri, elektroenerģiju.

Tiek likvidētas slimnīcas, atstājot bez pieejamas medicīniskās palīdzības lielu iedzīvotāju daļu, sevišķi laukos. Medicīna kļūst aizvien vairāk par maksas pakalpojumu. Nepārtraukti aug cenas zālēm. Līdzekļu trūkuma dēļ slimnīcas aptur plānotās operācijas.

Apspriežot valsts budžeta projektu, noteikumus un apjomus no starptautiskajām organizācijām saņemamajiem kredītiem, sociālo partneru arodbiedrību, pašvaldību un pat darba devēju viedoklis nopietni netiek ņemts vērā.

Iedzīvotāju miermīlīgās protesta akcijas izdzenā speciālā policijas vienība "Alfa". Tādas līdz zobiem apbruņotas nodaļas tiek veidotas visos valsts reģionos, lai cīnītos ar miermīlīgajām tautas protesta akcijām.

Valstī ir noziedzību patvaļa: slepkavības, bandītisms, vardarbība pret bērniem, zādzības, laupīšanas, huligānisms, pašnāvības – tas viss ir kļuvis par valsts dzīves pastāvīgu parādību.

Valsti ir pārņēmusi sīkburžuāzijas stihija.

Kā parādīja vēlēšanu rezultāti, iedzīvotāji sāk saprast, ka savas suverēnās tiesības uz varu viņi nav uzticējuši tiem politiķiem, kuriem vajadzēja uzticēt. Savu bijušo pārsvaru vietējās varas struktūrās ir zaudējusi Tautas partija un partija „Tēvzemei un Brīvībai.”

Tā vietā, lai pieņemtu nopietnus lēmumus, kā palīdzēt tautai, lai tā varētu izdzīvot pasaules krīzes okeānā, no valsts vadītāju puses tik vien dzirdi, kā: pacietieties, stājieties baros kā pingvīni, ieņemiet aizsardzības pozu, un tamlīdzīgi. Piedodiet, tās ir muļķības. Valdošie politiķi plaši izmanto tēzi, ka krīze vispirms ir cilvēku galvās, ka krīze piespiež meklēt izeju u.t.t. Nākas piekrist, ka daudzu ministru un premjeru galvās, acīmredzot ir krīze, ja reiz nevar atrast problēmu risinājumu paši savas nācijas glābšanai, bet joprojām ir norūpējušies tikai par sevi un saviem tuviniekiem, par savu jautājumu risināšanu par katru cenu.

Latvijas Sociālistiskā partija vienmēr ir uzskatījusi un uzskata, ka ļoti daudz, pat krīzes apstākļos, ir atkarīgs no valsts varas. Tikai Latvijā vienreiz vai divreiz izgāzušies valsts postenī premjers vai ministrs nevienam neatbildot par slikto darbu, pat neatvainojušies par to, var ieņemt tos pašus amatus vai darboties citās augstu stāvošās varas institūcijās.

Mūsu deputātiem LR Saeimā ir jārosina labojumu ieviešana attiecīgajos likumos, kas aizliegtu dažāda veida „veiksmīgiem prihvatizētājiem”, kas saistīti ar valsts izzagšanu un nav tikuši galā ar saviem pienākumiem, atkārtoti ieņemt šos amatus, kaut vai tikai uz noteiktu laiku, teiksim, desmit gadiem. Jo pieņēma taču valdošās nacionālistiskās elites politiķi likumu, kas aizliedz bijušajiem PSKP biedriem un Latvijas Komunistiskās partijas bijušajiem biedriem balotēties par jebkura līmeņa deputāta kandidātu, pie tam uz mūžu. Tad kāpēc arī pret viņiem nepiemērot to pašu principu?

Biedri delegāti!

Tas, ka Latvija atrodas ļoti smagā ekonomiskā, sociālā un politiskā stāvoklī – ir acīmredzami. Par to skan pa radio, katru dienu rāda televīzijā, raksta avīzēs un žurnālos. To zina, varu apstiprināt, Eiropas Savienība, bet neviens, izņemot mūs pašus- valsts tautu, stāvokli neuzlabos.

Viens no tiem tautas politiskajiem spēkiem ir arī mūsu Latvijas Sociālistiskā partija. Par to, ka mūsu partijas politika un programma principiāli atšķiras no tā, kas šodien notiek Latvijā, arī ir zināms. To var izlasīt mūsu programmā un statūtos, kas publicēti arī internetā.

LSP nekad nav bijusi liberālās un neoliberālās ekonomikas un finanšu tirgu atbalstītāja. Mēs vienmēr uzskatījām un uzskatām, ka vara pieder tautai, un tikai tauta var lemt savu likteni. Taču, dažādu iemeslu dēļ un Latvijas Kompartijas aizlieguma dēļ LSP tikai lēnām, soli pa solim uzkrāj spēkus un iegūst tautas uzticēšanos.

LSP tuvākā laika uzdevums ir arī turpmāk atmāskot imperiālistisko politiku. Mēs atbalstīsim cīņu par darba vietu saglabāšanu un jaunu radīšanu, par sociālās aizsardzības sistēmas saglabāšanu un paplašināšanu, par tautai atņemto sociālo garantiju atjaunošanu un atdošanu. Latvijai ir nepieciešams radīt savu ideoloģiju uz ekonomikas, nevis nacionālā pamata.

Mums ir nepieciešama savstarpēja sadarbība ar politiskajiem sabiedrotajiem likumdošanas un izpildvaras visos līmeņos, mums ir jācenšas pēc politisko spēku, kas pauž darba cilvēku un zemnieku ideoloģiju, vienotības.

Latvijas Sociālistiskā partija neatbalstīs priekšlikumus palielināt nodokļus un ieviest jaunus. Tieši otrādi- ekonomikas atdzīvināšanai nepieciešams dažus nodokļus pamazināt, piemēram, pievienotās vērtības nodoklim atdot atpakaļ iepriekšējos rādītājus, palielināt darba algas neapliekamo minimumu līdz 90 latiem, noteikt minimālo algu 150 latu apmērā, bet ne zemāk par iztikas minimumu. Mēs atbalstīsim progresīvā nodokļa ieviešanu darba algai, bet ne no 300 latiem, kā rosina valdība, bet no 700 latiem un ar procentu palielinājumu pēc katriem 200 latiem par 5 procentiem.

Mēs neatbalstīsim Latvijas budžetu 2010.gadam, ja tajā būs jauni uzbrukumi strādnieku, pensionāru un studentu sociālajām garantijām, ja netiks samazināti izdevumi valsts aparāta uzturēšanai.

Un vēl LSP nepiekrīt valdošo politisko partiju tēzei par to, ka nevajag meklēt vainīgos Latvijas grimšanai nabadzībā, vainīgos tās suverenitātes un neatkarības zaudēšanai. Mūsu pozīcija – ne tikai jāmeklē, bet arī jāatrod vaininieki un jāsauc pie atbildības tautas un likuma priekšā. Jau tagad, kā zināms, valsts prokuratūrā, Satversmes tiesā un Eiropas Savienības tiesās atrodas desmitiem lietu, kas pieprasa tiesas vērtējumu un vainīgo „apbalvošanu.” Bet prokuratūra un tiesas nesteidzas ar lietu izskatīšanu, kaut vai par faktiem, ko atklājusi Valsts kontrole. Pat vairāk, ir fakti, kas liecina, ka eksistē, maigi sakot, „kaut kādi šķēršļi”, kas traucē izmeklēšanai un lietu izskatīšanai tiesās.

Tas liecina, ka krīze ir arī Latvijas tiesu sistēmā, ne tikai tiesu pārslodze un mazās algas.

LSP, mūsu Saeimas un Eiropas Parlamenta deputātu uzdevums ir atklāt un skaidri runāt par to, ko ar nodomu vai bez tā slēpj no tautas.

Par gatavošanos Latvijas 10.Saeimas vēlēšanām.

10. Saeimas vēlēšanas notiks 2010.gada oktobrī.

Šodien partijas kongresam ir jānosaka galvenās nostādnes partijai nākamajās, 10.Saeimas vēlēšanās. Šajā sakarībā ir jāatbild uz virkni jautājumu.

Pirmais jautājums. Vai LSP piedalīties Latvijas 10.Saeimas vēlēšanās?

Valde un Politiskā padome, apspriežot iepriekšējo vēlēšanu rezultātus, izteicās, ka ir jāpiedalās Latvijas 10.Saeimas vēlēšanās. Vēl vairāk, ja vēlēšanas noritēs veiksmīgi, tad kreisie un kreisi centriskie spēki varētu iegūt tajās 33-35 mandātus. Tas nozīmē iegūt baltis bloķējošo paketi balsošanā par konstitucionāliem jautājumiem, tas ir, nepieļaut tādas konstitūcijas pieņemšanu, kas ir pretrunā ar tautas interesēm.

Atgādināšu, ka tieši tāds pirmā svarīguma uzdevums ir ierakstīts mūsu partijas Programmā. Daudz ko no LSP Programmā ierakstītā dzīve jau ir apstiprinājusi.

Otrais jautājums. Vai iet uz 10.Saeimas vēlēšanām apvienības „Saskaņas centrs” sastāvā vai patstāvīgi – atsevišķā sarakstā?

LSP valde un Politiskā padome uzskata, ka mums nav svarīgu argumentu, lai mainītu savu taktiku un uz 10.Saeimas vēlēšanām mums ir jāiet apvienības „Saskaņas centrs” sastāvā. Tas, ka partija „Jaunais centrs”, Tautas saskaņas partija, Daugavpils pilsētas partija un Latvijas Sociāldemokrātiskā partija ir apvienojušās vienotā partijā, nenozīmē, ka beidz pastāvēt apvienība „Saskaņas centrs”. Apvienība, vismaz pagaidām, paliek un sastāvēs no divām, nevis piecām partijām, kā bija agrāk. Nav izslēgts, ka iestāsies vēl kāda partija (varbūt pat jauna) apvienībā „Saskaņas centrs”. Tas, neapšaubāmi, apvienības pozīcijas tikai nostiprinātu. Bet nerunāsim par nākotni. Līdz vēlēšanām vēl ir laiks. Tie, kas bija pie varas, bet to zaudēja, arī nesēdēs, rokas salikusi. Viņi centīsies atgūt savas varas krēslus jebkāda ceļā. Un pirms vēlēšanām būs gatavi izlikties par kreisajiem, lai tikai tiktu pie varas. Te būs vajadzīga modrība. Tāds piemērs jau bija pirms Latvijas pašvaldību vēlēšanām un Eiropas Parlamenta vēlēšanām. Atcerieties, kā miljonārs Štokenberga kungs izstājās no Tautas partijas un paziņoja, ka viņš ir kreisais(?) un izveidoja savu partiju, bet pēc vēlēšanām aizmirsa savu „kreisumu” un iestājās labējā partijā, tā kā viņa „kreisā” partija vēlēšanās neko neieguva. Mums ir modri jāseko, lai uz „Saskaņas centra” pleciem Saeimā neiekļūtu tie, kam personīgi jāatbild par valsts sagrāvi.

Beidzot, trešais jautājums – Kam jābūt LSP priekšvēlēšanu programmā LR 10.Saeimas vēlēšanās?

Ja uz šo jautājumu atbildēt apkopojoši, tad programmas pamatā jābūt reālā ekonomikas sektora atdzīvināšanai. Tas ir, pārstrādājošās rūpniecības visas nozares. Tranzīta ceļu (pa jūru, sauszemi un gaisu) pārvēršana par Latvijas tautsaimniecības ienesīgu nozari, kas reāli kalpo par tiltu starp Austrumiem un Rietumiem. Cerēsim, ka piemēru parādīs Rīga, kur vara šobrīd ir apvienības „Saskaņas centrs” rokās.

Protams, priekšvēlēšanu programmā nav jābūt tikai ekonomiskiem jautājumiem. Jaunu pieeju un problēmu risināšanu gaida medicīna, izglītība, zinātne. Vajadzīga jauna pieeja lauksaimniecībai, zivsaimniecībai, mežsaimniecībai. Lai celtu lauksaimniecības līmeni, ir nepieciešama valsts pro-

gramma saimniecību vertikālās kooperācijas atbalstam – izveidot ķēdes kooperācijas sistēmu: ražošana- pārstrāde – realizācija.

Jātiek skaidrībā ar monetāro politiku – devalvēt latu vai nē, pāriet uz eiro vai nepāriet? Visi šie jautājumi prasa dziļu un nopietnu izpēti, ņemot vērā, ka situācija strauji mainās un Latvija ir Eiropas Savienībā un NATO.

Šodienas Valdes un Politiskās padomes atskaite neuzdod tūlīt pat iedziļināties šajos jautājumos. Lai rastu optimālās atbildes uz šiem jautājumiem, „Saskaņas centrā” ir izveidota speciāla grupa, kurā strādā dažādi speciālisti un zinātnieki, t.sk. ārzemju. No Latvijas Sociālistiskās partijas tur piedalās biedrs Dmitrijs Rodionovs un biedrs Edgars Sedliņš. Notika pirmais seminārs par tēmu:” Latvijas stratēģiskās attīstības perspektīva krīzes apstākļos.” Radušies arī pirmie secinājumi. Pieņemam, ka 2010.gada pavasarī šī grupa sagatavos krietnu materiālu pilnvērtīgas priekšvēlēšanu programmas izveidošanai.

Blakus darbam pie Latvijas 10.Saeimas vēlēšanu sagatavošanas LSP ļoti svarīgs notikums būs 65.gadadiena kopš padomju tautas uzvaras Lielajā Tēvijas karā.

Šis ievērojamais datums un daudz ko pasaulē noteicošie 20.gadsimta notikumi...

Lai ko arī runātu šodien, lai kā arī izkropļo vēsturi „demokrāti”, saradušies jaunie vēsturnieki un dažāda kalibra nacionālisti, lai kā arī grozītos buržuāziskie falsifikatori un režimam uzticīgie masu mēdiji, Padomju Savienībai bija galvenā loma imperiālistisko agresoru sagrāvē. Tieši šis apstāklis nosaka padomju tautas uzvaras karā vēsturisko vietu. Uzvara pār fašistisko Vāciju Padomju Savienībai maksāja neapmierami dārgi. Kara gados krita vairāk nekā 20 miljonu padomju cilvēku. Vācu fašistiskie iebrucēji pilnībā vai daļēji izpostīja 1790 pilsētu un pilsētas tipa ciematu un vairāk nekā 70 tūkstoš ciemu un sādžu, sadedzināja un sagrāva gandrīz 32 tūkstošus rūpniecības uzņēmumu, gandrīz 2000 kolhozu un sovhozu. PSRS zaudēja 30 procentu nacionālās bagātības.

Lielā Tēvijas kara gaitā padomju bruņotie spēki iznīcināja, saņēma gūstā vai sakāva 500 vācu divīziju un apmēram 100 Vācijas satelītu divīziju. Antihitleriskās koalīcijas sabiedrotie Rietumeiropā un Ziemeļāfrikā sakāva trīs reizes mazāk pretinieka spēku, nekā tas notika padomju – vācu frontē.

Latvija, atrodoties PSRS sastāvā, arī bija Antihitleriskajā koalīcijā, un ieguldīja arī savu daļu uzvarā pār hitlerisko Vāciju. Kara gados PSRS nacionālās republikas nokomplektēja vairāk nekā 80 nacionālo divīziju un brigāžu, to skaitā bija kaujās slavenā 43.Latviešu gvardes strēlnieku divīzija un 130.Latviešu strēlnieku korpus.

Latvijas tautsaimniecība bija sagrauta, vairāk nekā 400 tūkstoš cilvēku iznīcināja hitlerieši un vietējie nacisti vai arī aizveda verdzībā uz rietumiem. Visu teritoriju, ko bija okupējuši hitlerieši, klāja fašistisko nāves nometņu tīkls. Vislielākā nāves nometne bija Aušvices (Osvencimas) koncentrācijas nometne Polijas teritorijā, kur nogalināja, nosmacēja gāzes kamerās, līdz nāvei nomocīja spīdzināšanās un medicīniskos eksperimentos fašistiskie bendes vairāk nekā četrus miljonus dažādu tautību cilvēkus- visvairāk ebrejus, poļus un čigānus.

Vērtējumu noziedzīgajiem ļaundariem deva Nirnbergas Starptautiskais tribunāls, piespiežot galvenajiem kara noziedzniekiem nāves sodu.

Visu to nedrīkst aizmirst un nevienam nedrīkst piedot. Par ko piedot? Kam piedot? Visi, kas uzsāka šo asiņaino karu, ir citā pasaulē un piedošanu var lūgt vienīgi saviem upuriem, kuri arī ir viņpasaulē. To, kas karoja cits pret citu, šai pasaulē palicis ļoti maz. Viņiem arī nav ko piedot, viņi pildīja savu karavīra pienākumu. Cita lieta ir brīvprātīgie fašistu un nacistu palīgi, kas „Waffen SS” rindās zvērēja uzticību tieši Ādolfam Hitleram un piedalījās ne tikai kara darbībās, bet soda operācijās pret mierīgajiem iedzīvotājiem un to sargiem- partizāniem. Viņiem gan būtu jāapdomājas un jālūdz piedošana to cilvēku radniekiem, kurus viņi nogalināja, nomocīja, bez tiesas sprieduma nošāva un pakāra. Bet, lai cik tas arī dīvaini, tieši viņi šodien uzskata sevi par varoņiem, parādot savu nodevību cīņā par brīvu Latviju. Šos primitīvos, bet nekaunīgos melus viņiem piespēlēja buržuāziskie vēsturnieki drīz pēc Latvijas izstāšanās no PSRS sastāva. Bet, kad viņi darīja savus noziedzīgos grēka darbus, viņi ļoti labi zināja, ka nekādas „brīvās Latvijas” Hitlera plānos nebija. Bija pēckara teritorija Ostland –Vācijas protektorāts. Pietiek ar līdzīgiem izdomājumiem izkropļot vēsturi, piesārņot jauniešu prātus. Tā patriotus neaudzina, kungļi!

Latvijas Sociālistiskajai partijai Uzvaras Lielajā Tēvijas kara 65.gadadiena ir ļoti svarīgs notikums. Šis notikums ir jāatzīmē visām pirmorganizācijām savā teritorijā. Centrālais notikums būs Rīgā. Gatavošanās jau uzsākta. Ir izveidots štābs 9.Maija svētku sagatavošanai, kuru vada divi LSP valdes locekļi – biedri S.Hristolubovs un L.Sedols. Ir izveidota redkolēģija brošūras izdošanai. Tajā būs aprakstīta patiesā kara vēsture, balstoties uz īstiem dokumentiem. Redkolēģiju uzdots vadīt LSP priekšsēdētājam. Brošūru izdos masu metienā, tā būs plaši pieejama, sevišķi jaunatnei.

Kopā ar citām „Saskaņas centra” partijām tiks vākti ziedojumi no cilvēkiem, lai varētu apsveikt Lielā Tēvijas kara veterānus. Veterānu palicis maz. Latvijā viņu ir apmēram 12 tūkstoš cilvēku. Mūsu uzdevums ir rīkoties tā, lai neviens veterāns nepaliktu bez uzmanības. Katrai pirmorganizācijai, kura to vēl nav izdarījusi, ir jānoskaidro, cik veterānu ir tās teritorijā, kur viņi dzīvo, jāapmeklē viņi un jānoskaidro, kā varam palīdzēt, bet Uzvaras dienā jāapsveic. To mēs varam izdarīt, tas ir mūsu pienākums. Šajā darbā jau ir aktīvi iekļāvušies mūsu jaunatnes organizācija, kuru vada biedrs Ingars Burlaks.

Savukārt Saeimas deputātiem ir jāiesniedz Latvijas Saeimā (kārtējo-4.reizi!!!) likumprojekts par Antihitleriskās koalīcijas cīnītāja statusu.

Mums ir jāpadara Uzvaras diena, 9.Maija svētki par visas tautas svētkiem, kādi tie bija un ir palikuši savā būtībā!

Beidzot atskaites ziņojumu, kurā bija izklāstīti ne tikai mūsu sasniegumi, bet arī trūkumi, ieskicēti nākotnes plāni, gribu izteikt pārliecību, ka delegāti aktīvi izteiks savus apsvērumus par partijas darbu, pakavēsies pie neatrisinātajiem jautājumiem un partijas pirmorganizāciju konkrētā darba.

Uz priekšu, uz jauniem veikumiem, biedri!

Lai dzīvo sociālisma idejas!

Latvijas Sociālistiskās partijas XII kongresa
LĒMUMS

**PAR LATVIJAS SOCIĀLISTISKĀS PARTIJAS VALDES
UN POLITISKĀS PADOMES ATSKAITES ZIŅOJUMU
PARTIJAS XII KONGRESAM**

1. Atzīt par atbilstošu LSP programmai un Latvijas darba tautas interesēm LSP politisko vadlīniju un praktisko darbību atskaites periodā.
2. Atzīt par atbilstošiem mūsdienu politiskās, ekonomiskās un sociālās situācijas vērtējumus, kas formulēti atskaites ziņojumā.

2009.g. 24. oktobrī
Rīgā

Latvijas Sociālistiskās partijas XII kongresa
LĒMUMS

**PAR LATVIJAS SOCIĀLISTISKĀS PARTIJAS TUVĀKAJIEM
UZDEVUMIEM**

Latvijas Sociālistiskās partijas XII kongress NOLEMJ:

1. Pieņemt kā vadlīniju un nelokāmai izpildei uzdevumus, kas izklāstīti valdes un Politiskās padomes atskaites ziņojumā LSP XII kongresam.
2. Atzīt, ka uzdevums palielināt partijas skaitlisko sastāvu un tās ietekmi masās līdz šim pildās nepietiekami enerģiski un mērķtiecīgi, bez iedzīvotāju sociālā un šķiriskā sastāva pienācīgas ievērošanas un noteikt, ka šis uzdevums paliek kā galvenais arī nākošajā periodā.
3. Atzīt par nepieciešamu un politiski svarīgu partijas darbu gatavošanos un piedalīšanos LR 10 Saeimas vēlēšanās, šajā nolūkā:
  - 3.1 Savlaicīgi sastādīt deputātu kandidātu sarakstus visos vēlēšanu apgabalos.

- 3.2 Sagatavot ar deputātu kandidātiem atbalstu grupas, apmācīt to dalībniekus.
- 3.3 Savlaicīgi sagatavot kandidātus vēlēšanu komisijām un novērotājus.
- 3.4 Nodrošināt savlaicīgu partijas priekšvēlēšanu štāba komplektēšanu un darbību.
- 3.5 Risināt ar priekšvēlēšanu kampaņu saistīto finansēšanu, galvenokārt uz pašu deputātu kandidātu un partijas atbalstītāju ziedojumu rēķina.
- 3.6 Uzskatīt par galveno aģitācijas formu deputātu kandidātu personīgu tikšanos ar vēlētājiem.

4. Uzskatīt par pamatotu LR 10. Saeimas vēlēšanās piedalīties politisko partiju apvienības „Saskaņas centrs” sastāvā pie noteikuma, ka tiek saglabāta priekšvēlēšanu programmas sociālā ievirze un nenonākšana oportunitisma un visam piekrišanas purvā.

5. Uzskatīt par partijas svarīgāko uzdevumu plaši atzīmēt padomju tautas uzvaras Lielā Tēvijas karā 65. gadadienu.

6. Sevišķu uzmanību pievērst palīdzības un atbalsta sniegšanu Lielajā Tēvijas kara veterāniem.

7. Atzinīgi novērtēt, atbalstīt un turpināt organizēt Lielā Tēvijas kara veterānu tikšanos Draudzības Kurgānā, 130. Latviešu strēlnieku korpusa veterānu tikšanos Vietalvā, tikšanos Audriņu ciemā.

8. Atzinīgi novērtēt Lielā Tēvijas kara veterānu atmiņu grāmatu sagatavošanu un izdošanu.

9. Atzinīgi novērtēt avīzes „Latvijas Sociālists/Социалист Латвии” izdošanu, izskatīt iespēju pāriet uz 4 avīzes numuru izdošanu gadā.

10. Dzīji un principiāli uzlabot partijas propagandu, tās ideju un programmas izplatīšanu Internetā un citās mūsdienu video-audio informācijas formās. Pastāvīgi paaugstināt partijas biedru idejiski politisko līmeni.

11. Viens no svarīgākajiem partijas uzdevumiem ir aizstāvēt darba cilvēka intereses: neatbalstīt nodokļu paaugstināšanu un jaunu nodokļu ieviešanu, komunālo maksājumu un citu tarifu paaugstināšanu.

12. Vērsties pret korupciju valstī, likumības neievērošanu, ierēdņu patvaļu, visatļautību un kukuļu ņemšanu.

13. Pievērst sevišķu uzmanību darbam ar jaunatni, tās audzināšanai internacionālisma, proletāriskā patriotisma un tautu draudzības tradīciju garā.

14. Uzskatīt par pareizu partijas piedalīšanos starptautiskos kreiso un progresīvo strādnieku partiju pasākumos, draudzības nostiprināšanu ar brālīgajām partijām, to pieredzes cīņā par darba cilvēka tiesību, brīvību un sociālo garantiju aizstāvēšanu.

* * *

Kongress izsaka pārliecību par to, ka katrs partijas biedrs, katra pirmorganizācija, LSP Politiskā padome un valde, pieliks maksimālu spēku lai izpildītu pieņemtos lēmumus.

2009.gada 24.oktobrī
Rīgā

PIEPRASĀM MORATORIJU IZLIKŠANAI NO DZĪVOKĻIEM!

Valsts ekonomiskās un sociālās krīzes rezultātā Latvijas iedzīvotāju lielākās daļas dzīves līmenis ir katastrofāli krities. Ar katru dienu nemitīgi turpina pieaugt bezdarbnieku armijas rindas, gada laikā tās palielinājušās 2, 5 reizes, sasniedzot 13 procentu līmeni. Uz vienu darba vietu pretendē jau 73 bezdarbnieki. Sagaidāma vēl drūmāka perspektīva.

Vienlaicīgi ar bezdarba pieaugumu valdība samazina sociālos un dzīvokļu pabalstus, pašvaldības apstādina municipālo dzīvokļu celtniecību.

Bez darba un sociāliem pabalstiem palikušie cilvēki nav spējīgi nodrošināt savas ģimenes, apmaksāt dzīvokļu īri un komunālos pakalpojumus. Rezultātā daudzām ģimenēm draud pajumtes zaudēšana, pamatojoties uz tiesas lēmumu par trīs mēnešu laikā nenomaksātiem dzīvokļa īres vai komunāliem maksājumiem.

Denacionalizēto māju īrnieku situācija ir vēl neapskaužamāka, jo saskaņā ar likumu viņiem pienākas maksāt par dzīvokli vairākas reizes vairāk nekā pārējiem īrniekiem.

Latvijas tiesu sistēma, neskatoties uz krīzes situāciju valstī, turpina izskatīt un apmierināt namīpašnieku pieprasījumus par īrnieku izlikšanu no dzīvokļiem bez citas dzīves vietas piedāvājuma, tas nozīmē – uz ielas. Sākot no 1995. gada līdz šim laikam saskaņā ar tiesvedības statistiku, šādi lēmumi pieņemti attiecībā uz 40 000 ģimeņu, tātad, apmēram – 120 tūkstošiem cilvēku. Jau šī gada pirmajā pusgadā tiesas izskatījušas un pieņēmušas attiecīgu lēmumu par 349 šīs kategorijas lietām.

Latvijas iedzīvotāju un sabiedrisko organizāciju daudzskaitlīgi protesti un prasības Saeimai, Prezidentam un Latvijas augstākajām tiesu institūcijām pēc būtības paliek bez ievēribas. Turpinās amorālā prakse atņemt juntu virs galvas ļaudīm, kas ar valsts varas vainu un svētību novesti līdz galējai nabadzībai.

Latvijas Sociālistiskā partija nosoda valsts valdošo aprindu cietsirdību un vienaldzību attiecībā pret maznodrošinātajiem dzīvokļu īrniekiem.

Pieprasām no Saeimas, Valsts prezidenta un valdības, kam dotas likumdošanas iniciatīvas, nekavējoties ieviest moratoriju izlikšanai no dzīvokļiem par parādiem līdz krīzes beigām un Latvijas iedzīvotāju dzīves līmeņa stabilitācijai!

2009. gada 24. oktobrī
Rīgā

ANTIKOMUNISMAM – NĒ!

Daudzās Eiropas valstīs un aiz to robežām labējie nacionāli orientētie politiskie spēki mēģina attaisnot savu prettautisko rīcību. Tie cenšas savu tautu sabiedrisko domu pavērst šovinisma un antikomunisma virzienā, tādā veidā novēršot cilvēku uzmanību no politiskās cīņās par savām tiesībām – tiesībām uz dzīvi, tiesībām uz darbu, tiesībām saņemt pienācīgu atalgojumu.

Viens no piemēriem ir 2009. gada 3. jūlijā EDSO sesijā pieņemtā antikomunistiskā rezolūcija „Par sadalītās Eiropas apvienošanu”. Šī rezolūcija piefīdzina komunismu fašismam. Tās autori mēģina ignorēt Nīrbergas starptautiskā kara tribunāla lēmumus. Līdz ar to šāda satura rezolūcijas piedalās vēstures falsifikācijā, pārrakstot to ar mērķi attaisnot kolaboracionistus Otrā pasaules kara laikā, attaisnot savu valstu nacionālistu rīcību. Tas neizbēgami novedīs un ir jau novedis pie komunistu vajāšanas par viņu politisko pārliecību. Dažās Eiropas savienības valstīs valdošais režīms jau izseko jauniešu organizācijas un partijas tiesas ceļā, aizliedz komunistisko ideju propagandu un pat tradicionālās simbolikas izmantošanu – zvaigznes, sirpis un āmurs, PSRS karogs. Vienlaicīgi masu informācijas līdzekļos notiek masveida kampaņas nolūkā nomelnot marksisma un komunisma tēzes.

Vairākās valstīs, tai skaitā Latvijā, notiek tieši mēģinājumi rehabilitēt nacismu, fašismu, „Waffen SS” karotājus. Notiek „mežabrāņu iztēlošana par varoņiem! Tā sanemie nacionālie partizāni tiek atbalstīti, t.sk. materiāli valsts līmenī, bet antihitleriskās koalīcijas cīnētājiem tas, ir liegts. Latvijā vēl joprojām bijušajiem PSKP un Latvijas Komunistiskās partijas biedriem, kas darbojušies šajās organizācijās pēc 1991. gada 13. janvāra un kas nav izdarījuši nekādus noziegumus, aizliegts balotēties par deputātu kandidātiem jebkura līmeņa vēlēšanās.

Antikomunistiskās tendences Eiropas valstīs un pie mums, Latvijā, norāda uz valdošās kapitālistiskās, ekspluatatoru šķiras bailēm no reālām darba cilvēku protesta akcijām savu tiesību aizstāvēšanā ekonomiskās krīzes saasināšanās apstākļos. Vēsturiski ir pierādīts, ka jebkuri, varas organizēti uzbrukumi komunisma idejai noslēdzas ar krasu iedzīvotāju sociālās aizsardzības samazinājumu, tautas demokrātisko tiesību zaudēšanu.

Latvijas Sociālistiskā partija kategoriski nosoda antikomunismu, kā arī mēģinājumus salīdzināt nacistiskos un komunistiskos varas režīmus. Mēs aicinām ikvienu darba cilvēku aktīvi iesaistīties cīņā par savām tiesībām.

Antikomunismam – nē!

24. oktobrī, 2009. gadā
Rīgā

Latvijas Sociālistiskās partijas XII kongresa
REZOLŪCIJA

**PAR KRĪZI UN LATVIJAS IEDZĪVOTĀJU KATASTROFĀLO
DZĪVES LĪMEŅA KRIŠANOS – JĀATBILD VALDĪBAI!**

Situāciju, kurā šobrīd atrodas Latvija, jāvērtē kā katastrofas priekšvakaru. Pēc vairākiem „treknajiem gadiem”, kad ekonomiskie rādītāji auga, Latvija izrādās ir Eiropas valstu reitinga pašā apakšā.

Visos, tā saucamajos, ekonomiskā uzplaukuma gados Latvijā uz valsts budžeta rēķina rūpniecībā nav radīta neviena jauna darba vieta. Vienā no savām pēdējām uzstāšanās reizēm premjerministrs Godmanis ciniski paziņoja, ka galvenais Latvijas valsts sasniegums ir rūpnieciskās ražošanas likvidācija. Tas notika viņa otrās premjerēšanas laikā. Pirmā beidzās ar Latvijas tautas aplaupīšanu sakarā ar pastāvīgas valūtas ieviešanu.

Visas Latvijas valdības bez izņēmumiem veikušas reformas dažādās dzīves jomās, bet šīs reformas noslēgušās tikai ar jaunu darba vietu radīšanu ierēdņiem, budžeta daļas palielināšanu administratīviem izdevumiem. Reāli ieguldījumi ražojošā sfērā nenotika, auga disproporcija starp ražošanu un patēriņu.

Pēc Latvijas iestāšanās ES veidojās un auga disproporcija starp rūpniecības izstrādājumu, pārtikas produktu un pakalpojumu Eiropas cenām un iedzīvotāju vairākuma reālajiem ienākumiem. Tas noveda pie pirmā nozīmīgā darbaspējīgā vecuma iedzīvotāju izceļošanas viļņa uz ārzemēm, uz valstīm ar attīstītu ekonomiku.

Ļaudis sagādāja sev iztikšanu, uzturēja savus vecākus un ģimenes Latvijā, maksājot nodokļus aiz robežām. Valdība nepieņēma nekādus mērus, lai atdzīvotos ekonomika, un šie ļaudis atgrieztos. Latvijā ievērojami daudz finansu līdzekļu no viesstrādniekiem, kas mūsu iekšējā tirgū ne ar ko nebija nodrošināti.

Tikai 2008. gada pirmajā pusgadā vien caur bankām un pasta – telegrāfa pārvedumiem valstī tika iesūtīti apmēram 73 miljoni eiro.

Beidzot nogranda krīze! Reālā ekonomika, kurai liegts atbalsts, krīt lejā, uz bankrotu. Valdība tā vietā, lai samazinātu nodokļus un pieņemtu citus mērus ekonomikas atdzīvināšanai, gluži otrādi – nodokļus paaugstina, atņem pensionāriem daļu no viņu nopelnītās pensijas, samazina darba algas politistiem, skolotājiem un mediķiem, tajā pašā laikā saglabājot augstu atalgojumu uzblīdušajai ierēdņu armijai. Visas runas par ierēdņu štata vietu samazināšanu realitātē ir vien tukša deklarācija. Tiek samazināts vietējo pašvaldību finansējums. Neskatoties uz to, valsts nodod tām daļu funkciju, nenodrošinot finansējumu. Tas noved pie vēl straujākas iedzīvotāju slīgšanas nabadzībā.

Iet otrais migrācijas vilnis, kad no valsts labākas dzīves meklējumus uz ārzemēm aizbrauc vēl palikušie darbaspējīgie iedzīvotāji.

Valdība, kas dažādās kombinācijās tiek sastādīta no vienām un tām pašām personām, pārstāv vienus un tos pašus politiskos spēkus, demonstrē pilnīgu nespēju risināt problēmas. Tās pieņemtie lēmumi kalpo tikai banku un lielo kompāniju interesēm.

Tā turpināties vairs nedrīkst!

Latvijas Sociālistiskā partija uzskata, ka bez steidzamas politiskā kursa maiņas, bez atbalsta saviem iedzīvotājiem un uzņēmējiem, neatkarīgas Latvijas pastāvēšana ir apdraudēta.

Valdībām, kas nav spējīgas uzlabot darba cilvēku dzīvi Latvijā, kurām nav priekšstata par valsts attīstības ceļiem krīzes situācijas pārvarēšanā, kas pieļāvušas valsts izzagšanu, plaša mēroga korupciju, kas noslēgušas Latvijai neizdevīgus līgumus, ir ne tikai jāatkāpjas, bet jānes atbildība tautas un likuma priekšā.

2009. gada 24. oktobrī

RTgā

Latvijas Sociālistiskās partijas XII kongresa
REZOLŪCIJA

**LATVIJAS JAUNATNE,
CĪNIES PAR SAVĀM TIESĪBĀM!**

Globālā kapitālistiskās sistēmas krīze, kas aptvērusi lielāko daļu pasaules valstu, piemēklējusi arī Latvijas ekonomiku. Tas izsaucis valsts lielākās iedzīvotāju daļas dzīves līmeņa krasu pazemināšanos, jo valdība un parlaments dara visu, lai pārlīktu krīzes smagumu uz strādājošo pleciem. Kredīti, ko valdība saņēmusi no starptautiskajām organizācijām, tiek novirzīti banku atbalstam, valsts parāda apkalpošanai, bet nekas netiek darīts jaunu darba vietu radīšanā. Rezultātā strauji pieaug bezdarbs. Pēc oficiāliem datiem tas sastāda vairāk kā 13 procenti, bet daudzos Latvijas nabadzīgākajos novados tas ir divas reizes augstāks. Uz vienu darba vietu pretendē jau 73 cilvēki.

Viena no daudzskaitlīgākajām iedzīvotāju kategorijām darba tirgū, ir jaunatne. Statistikas dati liecina, ka 2009. gada augustā 35,5 procenti no visiem bezdarbniekiem sastādīja ļaudis vecumā līdz 35 gadiem.

Daļa jaunatnes, nesāņemdama ilgi meklētu darba vietu un līdz ar to arī nepieciešamos iztikas līdzekļus, lumpenizējas, papildina noziedīgo pasauli. To daudzējādā ziņā sekmē to sfēru izpostīšana un degradācija, kurās jauniešiem pienāktos rast iespējas savai attīstībai – izglītība, sports, mākslinieciskā un tehniskā jaunrade.

Pēdējo trīs gadu laikā, neņemot vērā jaunatnes daļas samazināšanos Latvijas sabiedrības struktūrā, katru gadu pie kriminālatbildības tiek saukti 2000 nepilngadīgu jauniešu.

Tomēr, neskatoties uz to, ka desmitiem tūkstošu jauniešu ir darba meklētāju rindās, buržuāziskajai diktatūrai vēl joprojām izdodas novērst jaunatnes solidaritātes kustību, aizstāvēt savas tiesības uz darbu.

Diemžēl, par galveno jaunatnes protesta formu vēl joprojām paliek tās masveidīga izbraukšana uz ārzemēm. Pēdējie dati liecina, ka katrs otrais skolnieks un augstskolas absolvents ir nolēmis braukt labākas dzīves meklējumos aiz robežām.

Pēdējo 20 gadu laikā norit veiksmīgs masveida uzbrukums sabiedriskajai apziņai, lai izmainītu visas valsts iedzīvotāju, bet it sevišķi, jaunās paaudzes vērtības un prioritātes. Masu informācijas līdzekļi aktīvi propagandē materiālo vērtību un naudas kultu, patērētāja attieksmi pret dzīvi, kļaju nacionālismu, egoismu un individuālismu pretstatā biedriskumam, kolektīvismam, patiesam internacionālismam un radošai attieksmei pret darbu. Nesatricināma un bez alternatīvas tiek tēlota kapitālisma sociāli ekonomiskā formācija.

Latvijas Sociālistiskā partija aicina studentus, skolu un darba jaunatni aktīvi turēties pretim valdošās šķiras propagandai un meliem!

Apvienojiet savus spēkus cīņā par cilvēka cienīgu dzīvi pašu valstī!

Piedalieties arodbiedrību organizētos mītiņos, demonstrācijās, protesta akcijās!

Stājieties LSP rindās, kura ne tikai konsekventi aizstāv jaunatnes intereses, tāpat kā visu algoto strādnieku intereses, bet arī piedāvā alternatīvu sabiedrības attīstības modeli – kā saprātīga patēriņa sabiedrību, kur vara ir darba cilvēkam.

2009. gada 24. oktobrī

Rīgā

Latvijas Sociālistiskās partijas XII kongresa REZOLŪCIJA

ATBALSTU MAZAJAI UN VIDĒJAI UZŅĒMĒJDARBĪBAI!

Smagā ekonomiskā un politiskā krīze, kas norisinās Latvijā, visnopietnākā veidā skārusi mazos un vidējos uzņēmējus. Katru dienu tiek slēgtas desmitiem firmu. Pietiek iziet uz ielas, lai ieraudzītu tukšas veikalu un kafējnicu vitrīnas, ofisu ēkas ar sludinājumiem "Pārdod", "Iznomā", bet avižu lappuses ņirb no paziņojumiem par bankrotiem.

Tomēr pat šajā situācijā vairāk nekā pusi no IKP (iekšzemes kopprodukta) dod tieši viņi – mazie un vidējie uzņēmumi. Tajos nodarbināti gandrīz 90 procenti no visiem strādājošajiem – nodokļu maksātājiem. Tomēr šādu uzņēmumu joprojām ir maz. Uz 1000 Latvijas iedzīvotājiem – 9. Tas ir pats zemākais rādītājs Eiropas savienībā. Kaimiņu valstīs situācija nedaudz labāka: Lietuvā – 27, Igaunijā – 34 uzņēmumi. Vidēji ES uz 1000 iedzīvotājiem – 50 uzņēmumi. Tātad, Latvija no šiem rādītājiem atpaliek apmēram 5 reizes!

Mazo un vidējo uzņēmumu nacionālās attīstības programma 2007.g. – 2013. g. faktiski cietusi krahu.

Nepietiek starta kapitāla tiem, kas grib sākt darbu. Bankas praktiski nedod kredītus, sarežģījusies mazā un vidējā uzņēmumu kreditēšanas sistēma.

Jūtama asa informācijas nepietiekamība par normatīvajiem aktiem, ko izmanto birokrātiskais aparāts saviem nosodāmiem mērķiem.

Līdz šim laikam nav atbilstošas izglītojošas programmas un kadru sagatavošanas centru. Nepietiek elektronisko komunikācijas līdzekļu reģionos.

Vietējās pašvaldības praktiski nenodarbojas ar mazo un vidējo ražotāju problēmām.

LSP kongress uzskata, ka mazo un vidējo uzņēmumu attīstība ir jāvērtē kā garantija augsta nodarbinātības līmeņa sasniegšanai sakarā ar jaunu darba vietu radīšanu un, kā sekas – sociālās nodrošināšanas sistēmas darbību.

Valstij ir jānodrošina fondu veidošana mazo un vidējo uzņēmumu attīstībai. Nepieciešams diferencēt visu uzņēmumu nodokļu politiku šo uzņēmumu labā, radīt fondu mazo uzņēmumu atbalstam krīzes situācijā.

Nepieciešams maksimāli vienkāršot procedūru Eiropas fondu līdzekļu apguvei mazo un vidējo uzņēmumu attīstībai. Ir jāatjauno „Attīstības bankas” darbs Hipotēku bankas ietvaros mazo un vidējo uzņēmumu kreditēšanai.

Atbalsts vietējam preču ražotājam un pakalpojumu sniedzējam – tam jāklūst par valsts prioritāti!

2009. gada 24. oktobrī

Rīgā

Latvijas Sociālistiskās partijas XII kongresa
REZOLŪCIJA

**PAR OBJEKTĪVU
OTRĀ PASAULES KARA VĒSTURI**

Pirms 65 gadiem beidzās Otrais pasaules karš, bet cīņa par šī vēsturiskā notikuma rezultātu objektīvu vērtējumu turpinās. Tā ir daļa no ģeopolitiskā uzbrukuma Krievijai, kura mērķis – noniecināt PSRS lomu fašistiskās Vācijas sagrāvē, izplatīt uzskatu ka fašistiskās Vācijas sagrāvē galvenā loma pieder Rietumiem – ASV un Lielbritānijai.

Pirmskara Eiropā kapitālistiskās lielvalstis bija novērotāju pozīcijās un piekāpās spēkā augošas fašistiskās Vācijas priekšā. No Hitlera triecienvienībām līdz Otrā pasaules kara priekšvakaram izauga varena, labi sagatavota un apbruņota armija, kura Otrā pasaules kara sākumā posmā okupēja turpat visu Eiropu, gatavojās izrēķināties ar Lielbritāniju un sludināja „Lielvācijas” kundzību pasaules mērogā.

PSRS valdība darīja visu iespējamo, lai ierobežotu fašistisko agresoru, tas deva iespēju aizkavēt Lielā Tēvijas kara sākumu.

Sākoties fašistiskās Vācijas iebrukumam PSRS ASV un Anglijas valdošās aprindas cerēja ka kara gaitā spēkus zaudēs kā Vācija, tā Padomju Savienība. Ar šādu aprēķinu tika veidota antihitleriskā koalīcija. 1941.gada 29.septembrī Maskavā notika PSRS, ASV un Anglijas pārstāvju konference, kurā vienojās par angļu un amerikāņu bruņojuma, iekārtu un pārtikas piegādi Padomju Savienībai pretī saņemot Anglijai un ASV nepieciešamās stratēģiskās izejvielas. Tie galvēnokārt, bija vārdi, kuriem ļoti gausi sekoja darbi. Grūtos apstākļos padomju tauta bija spiesta viens pret vienu turpināt varonīgu cīņu pret spēcīgu un viltīgu ienaidnieku. Rietumu sabiedrotie izdomāja dažādus ieganstus, lai vilcinātos ar otrās frontes atvēršanu.

Uzvara pie Maskavas nostiprināja Padomju Savienības autoritāti starptautiskajā arēnā. Kara sākumā PSRS diplomātiskās attiecības bija ar 25 valstīm, bet 1942. gadā jau ar 34 valstīm.

Vēl 1943. gadā kārtējo reizi sabiedrotie atteicās atklāt otro fronti Eiropā. Tas deva iespēju hitleriešiem padomju-vācu frontē realizēt „izšķirošo” triecieni. Vācu virspavēlniecība Austrumu frontē koncentrēja 257 divīzijas. 1943. gadā austrumu frontē. Kurskas lokā fašisti koncentrēja 50 divīzijas, tai skaitā 17 tanku un 3 motorizētās. Triju dienu laikā padomju karaspēks iznīcināja 30 000 karavīru un virsnieku, 1539 tankus un notrieca 649 lidmašīnas.

1944.gada 6.jūnijā Normandijā izsēdināja angļu-amerikāņu kara spēku. Beidzot radās otrā fronte, bet tā nebija noteicoša cīņa pret fašismu, hitlerieši 2/3 savus bruņotos spēkus joprojām turēja Austrumu frontē.

Pēc fašistiskās Vācijas sagrāves galvenais šķērslis miera izcīnīšanai bija militārā Japāna. Pēc sabiedroto līguma pret Japānu cīņā gāja PSRS. 1945. gadā 2.septembrī ar Japānas bezierunu kapitulāciju Otrais pasaules karš beidzas ar PSRS uzvaru. PSRS tautas un to bruņotie spēki – Sarkanā Armija un Kara flote izglāba no fašisma mēra ne tikai Eiropu, bet visu pasauli.

Mūsu pienākums godināt antifašistiskās koalīcijas cīnītāju piemiņu, rūpīgi kopjot cīnītājie atdušas vietas.

Visas pasaules tautas Uzvaras svētkus pār fašistisko Vāciju svinēja, svin un svinēs slavīnot Sarkanu Armiju, padomju tautu un tās Komunistisko partiju kā uzvaras iedvesmotāju un organizētāju.

Mēs neļausim pārrakstīt Otrā pasaules kara vēsturi!

2009.gada 24.oktobrī

Rīga

SATURS

Informatīvais ziņojums par Latvijas Sociālistiskās partijas XII kongresu	2
LSP valdes un Politiskās Padomes atskaites ziņojums Latvijas Sociālistiskās partijas XII kongresam	3
Kongresa lēmumi un rezolūcijas	
Par Latvijas Sociālistiskās partijas valdes un Politiskās padomes atskaites ziņojumu partijas XII kongresam	16
Par Latvijas Sociālistiskās partijas tuvākajiem uzdevumiem	16
Pieprasām moratoriju izlikšanai no dzīvokļiem!	18
Antikomunismam – nē!	19
Par krīzi un Latvijas iedzīvotāju katastrofālo dzīves līmeņa krišanos – jāatbild valdībai!	20
Latvijas jaunatne, cīnies par savām tiesībām!	21
Atbalstu mazajai un vidējai uzņēmējdarbībai	23
Par objektīvu Otrā pasaules kara vēsturi.....	24
Kā iestāties Latvijas Sociālistiskā partijā	28

KĀ IESTĀTIES LATVIJAS SOCIĀLISTISKAJĀ PARTIJĀ

Par Latvijas Sociālistiskās partijas (LSP) biedru saskaņā ar partijas Statūtiem var kļūt jebkurš Latvijas Republikas pastāvīgais iedzīvotājs: kā LR pilsonis, tā arī nepilsonis jeb ES pilsonis, kurš sasniedzis 18 gadu vecumu, atzīst partijas Programmu un Statūtus, darbojas vienā no partijas pirmorganizācijām un atbalsta partiju materiāli (maksā partijas biedru naudu).

Partijas pilsētu, rajonu organizācijas un pirmorganizācijas tiek veidotas pēc teritoriālā principa. Lai iestātos partijā, vajadzīga viena Latvijas Sociālistiskās partijas biedra rekomendācija.

Vēl ne visās vietās ir izveidotas partijas pirmorganizācijas. Lai uzzinātu, kur un pie kā griezties katrā konkrētā gadījumā, tiem, kas vēlas iestāties Latvijas Sociālistiskajā partijā, rekomendējam:

zvaniet pa telefonu (+371) 67 55 55 35

skatieties internetā www.latsocpartija.lv

rakstiet uz adresi: Citadeles iela 2, Rīga, LV-1010

e-pastu sūtiet: latsocpartija@inbox.lv

Tur var gūt informāciju un paskaidrojumus par iestāšanos LSP, kā arī iepazīties ar LSP Programmu un Statūtiem.

Gaidām Jūsu zvanus un apmeklējumus!

Latvijas Sociālistiskās partijas
priekšsēdētājs

Alfrēds Rubiks